

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatele **M. Z.**, zastoupeného JUDr. Jiřinou Smrkovskou, advokátkou se sídlem v Praze 3, Jagellonská 1, za účasti **Ministerstva vnitra**, odboru azylové a migrační politiky, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 15. 6. 2005, č. j. 28 Az 60/2005 - 5,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Odměna JUDr. Jiřiny Smrkovské, advokátky se sídlem v Praze 3, Jagellonská 1, **se u r č u j e** částkou 2150 Kč. Tato částka bude uhrazena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Shora uvedeným usnesením krajského soudu byla z důvodu opožděnosti odmítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 18. 5. 2005, č. j. OAM-794/VL-07-K04-2005, kterým byla zamítnuta žádost stěžovatele o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle ust. § 16 odst. 1 písm. k) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o azylu“). Krajský soud v odůvodnění svého rozhodnutí konstatoval, že rozhodnutí správního orgánu bylo stěžovateli doručeno dne 30. 5. 2005, když žalobu podal stěžovatel až 13. 6. 2005; proto ji jako opožděnou odmítl.

Ve včas podané kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že důvodem pro její podání jsou zákonné důvody specifikované v ust. § 103 odst. 1 písm. a) až d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Zdůraznil, že krajský soud posoudil uvedenou kauzu v rozporu s platným právním řádem a že shledává

závažná pochybení všech dosavadních orgánů v řízení o udělení azylu. Požádal soud o ustanovení tlumočníka. Navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci zpět k dalšímu řízení, přičemž současně požádal soud o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. V doplnění kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že neovládá český jazyk, proto vycházel z 15ti denní lhůty stanovené zákonem. Proto měl krajský soud přihlédnout k závažnosti jím tvrzených důvodů, pro které požádal o azyl, když jeho obava z návratu na Ukrajinu je důvodná.

Správní orgán se s ohledem na obsah kasační stížnosti k této nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené usnesení krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.

Dle ust. § 24 odst. 1 zákona o azylu písemnosti se doručují do vlastních rukou žadatele o udělení azylu.

Dle odst. 2 cit. ustanovení písemnost, kterou se nepodařilo doručit, se uloží v přijímacím nebo pobytovém středisku, kde je žadatel o udělení azylu hlášen k pobytu, nebo v ministerstvu určeném azylovém zařízení, je-li hlášen k pobytu mimo azylové zařízení. Oznámení o uložení nedoručené písemnosti se vyvěsí v přijímacím nebo pobytovém středisku na úřední desce. Nevyzvedne-li si adresát zásilku do 10 dnů od uložení, považuje se poslední den této lhůty za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl.

Podle odst. 3 cit. ustanovení po hodnověrném zjištění, že se žadatel o udělení azylu dlouhodobě nezdržuje v místě, kde je hlášen k pobytu, se v případě, že místo jeho pobytu není známo, doručení provede podle odstavce 2.

Dle ust. § 24a odst. 2 zákona o azylu nedostaví-li se žadatel o udělení azylu k převzetí rozhodnutí v den ve výzvě uvedený, ač mu výzva byla doručena, je den k převzetí rozhodnutí ve výzvě uvedený považován za den, kdy je rozhodnutí žadateli o udělení azylu doručeno.

Podle ust. § 32 odst. 2 písm. a) zákona o azylu ve lhůtě 7 dnů ode dne doručení rozhodnutí lze podat žalobu proti rozhodnutí o žádosti o udělení azylu, jímž se tato žádost zamítá jako zjevně nedůvodná.

V souzené věci je předmětem soudního přezkumu před Nejvyšším správním soudem pouze otázka včasnosti podání žaloby stěžovatele, neboť tak v případě odmítnutí žaloby pro opožděnost vyplývá z ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Proto Nejvyšší správní soud nepřihlédl k ostatním námitkám stěžovatele, které jsou obsahem jeho kasační stížnosti, protože ty jsou pro věc právně irelevantní.

Ve správním spise je založen úřední záznam, ze kterého jednoznačně vyplynulo, že stěžovatel dne 16. 5. 2005 svévolně opustil Pobytové středisko Kostelec nad Orlicí. Z tohoto důvodu správní orgán postupoval v souladu se zákonem o azylu, když aplikoval jeho ust. § 24 odst. 3 ve spojení s ust. § 24a. Za den doručení je tedy nutno považovat 30. 5. 2005. S ohledem na lhůtu k podání žaloby stanovenou ust. § 32 odst. 2 písm. a) zákona o azylu byl posledním dnem ke včasnému podání žaloby den 6. 6. 2005. Žaloba však byla podána k poštovní přepravě až dne 13. 6. 2005. Rozhodnutí krajského soudu o opožděnosti žaloby stěžovatele je proto zcela v souladu se zákonem. Vzhledem k okolnosti,

že stěžovatel ve své kasační stížnosti neuvádí žádné relevantní skutečnosti, které by zpochybnilly výše uvedený závěr, Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost stěžovatele je nedůvodná. Na této skutečnosti nemůže nic změnit ani poukaz stěžovatele na patnáctidenní zákonnou lhůtu, neboť stejný zákon stanovuje v určitých případech, které se týkají právě stěžovatele, lhůtu sedmidenní. K jeho poukazu na neznalost češtiny Nejvyšší správní soud uvádí, že veškerá podání, která stěžovatel učinil vůči soudním orgánům, byla podávána v českém jazyce, proto soud nemohl nad jeho neznalostí jazyka uvažovat. Tato skutečnost by však nemohla mít vliv na posouzení právní otázky včasnosti žaloby.

Nejvyšší správní soud shledal nadbytečným návrh stěžovatele na ustanovení tlumočníka, neboť s ohledem na ust. § 18 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), který se použije pro řízení ve správním soudnictví přiměřeně ve smyslu § 64 a § 120 s. ř. s., nebylo ve věci nařízeno jednání.

Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí soudu přezkoumal v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel ve své kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Ze všech shora uvedených důvodů shledal kasační stížnost jako nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 citovaného zákona, dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Stěžovatel podal návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek dle ust. § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o návrhu nerozhodl, neboť má za to, že pro takové rozhodnutí odpadl vydáním meritorního rozhodnutí důvod.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Správní orgán nárok na náhradu nákladů řízení nevznasl, proto mu ho soud nepřiznal.

Stěžovateli byl pro toto řízení před soudem ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokáta částkou 2 x 1000 Kč za dva úkony právní služby – převzetí a příprava věci a písemné podání soudu týkající se věci samé a 2 x 75 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, celkem 2150 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. září 2006

JUDr. Radan Malík
předseda senátu